

Daniels bok - Nummer sekstien

Å avdekke det profetiske billedvevet: å forstå Daniels syner, pakten og beseglingstiden i de siste dager

Jeff Pippenger
2024-01-25

Gabriel kom til Daniel i kapittel ni for å gi ham innsikt og forståelse av de to synene som var blitt framstilt i kapittel åtte.

Og han underviste meg og talte med meg og sa: Daniel, nå er jeg kommet for å gi deg innsikt og forstand. Da du begynte dine bønner, gikk ordet ut, og jeg er kommet for å kunngjøre det for deg; for du er høyt elsket. Forstå derfor saken og gi akt på synet. Daniel 9:22, 23.

For at Daniel skulle få den «forstand» han trengte, sa Gabriel til ham at han måtte forstå både «saken» og «synet». «Saken» var synet om nedtrampingen av helligdommen og hæren, og «synet» var synet om fremtredelsen av 22. oktober 1844. Søster White understreker også disse to synene når hun gjør oss oppmerksom på at Daniel søkte å forstå forholdet mellom de sytti års fangenskap og de to tusen tre hundre år. De sytti årene er det Gabriel identifiserte som «saken», og «synet» var de to tusen tre hundre år. Daniel representerer de «vise» i de siste dager, når Gabriel gir tolkningen av de to tusen tre hundre år. De «vise» erkjenner både «saken» og «synet» i Gabriels tolkning; de ugudelige forstår det ikke. Millerittene forstod «saken» og «synet», men bare på en begrenset måte.

De fire hundre og nitti årene av prøvetid var en periode som bygde på fire hundre og nitti år med opprør mot pakten om «sju tider», slik den er framstilt i 3 Mosebok tjuefem og tjueseks. De sytti årene i fangenskap var summen av alle de år da landet ikke fikk nyte sin hvile.

Den uken da Kristus stadfestet pakten med mange, var en illustrasjon av hans pakts trette, slik den er framstilt ved to perioder på ett tusen to hundre og seksti dager. Den profetiske uken ble delt av korset, som er et forbilde på Guds segl.

«Hva er den levende Guds segl, som settes i pannene på Hans folk? Det er et merke som engler, men ikke menneskeøyne, kan lese; for den ødeleggende engel må se dette gjenløsningens merke. Det forstandige sinn har sett tegnet på Golgatas kors hos Herrens adopterte sønner og døtre. Synden ved overtreddelsen av Guds lov er tatt bort. De har på seg bryllupskledningen og er lydige og trofaste mot alle Guds bud.» Manuscript Releases, bind 21, 52.

Den uken var et forbilde på to perioder på tolv hundre og seksti år, atskilt ved søndagsloven av 538, (dyrets merke) hvor hedenskapet og deretter pavedømmet trampet ned helligdommen og hæren. I tolv hundre og seksti dager avla Kristus sitt vitnesbyrd; deretter, i ytterligere tolv hundre og seksti dager, avla Kristus det samme vitnesbyrd gjennom sine disipler. I tolv hundre og seksti år avla Satan sitt vitnesbyrd gjennom hedenskapet; deretter, i ytterligere tolv hundre og seksti år, avla Satan sitt vitnesbyrd gjennom pavedømmet.

Pakten, som på grunn av det gamle Israels ulydighet ble Guds «stridssak», var pakten i tredje Mosebok kapittel tjuefem, som fastsatte landets hvile og jubelåret som skulle feires hvert niogførtende år.

Og Herren talte til Moses på Sinai-fjellet og sa: Tal til Israels barn og si til dem: Når dere kommer inn i det landet som jeg gir dere, da skal landet holde sabbat for Herren. I seks år skal du så åkeren din, og i seks år skal du beskjære vingården din og sanke dens grøde. Men i det sjuende år skal det være en hvilesabbat for landet, en sabbat for Herren; du skal verken så åkeren din eller beskjære vingården din. Det som vokser av seg selv etter høsten din, skal du ikke høste, og druene av din ubeskårne vinranke skal du ikke sanke; for det er et hvileår for landet. Og landets sabbat skal være til føde for dere; for deg og for din tjener og for din tjenestekvinne og for din leiekar og for den fremmede som bor hos deg, og for feet ditt og for dyrene som er i landet ditt; all dets grøde skal være til føde. Og du skal telle sju årsabbater for deg, sju ganger sju år; og tiden av de sju årsabbatene skal være førtini år for deg. Da skal du la jubelbasunen lyde på den tiende dag i den sjuende måned; på soningsdagen skal dere la basunen lyde gjennom hele landet deres. Og dere skal hellige det femtiende år og rope ut frihet i landet for alle dets innbyggere; det skal være et jubelår for dere, og enhver av dere skal vende tilbake til sin eiendom, og enhver av dere skal vende tilbake til sin slekt. Et jubelår skal dette femtiende år være for dere: dere skal ikke så, heller ikke høste det som vokser av seg selv i det, og ikke sanke druene i det av din ubeskårne vinranke. For det er jubelår; det skal være hellig for dere. Av marken skal dere ete dens grøde. I dette jubelår skal enhver av dere vende tilbake til sin eiendom. 3 Mosebok 25:1–13.

Den første perioden i profetien om de to tusen tre hundre år er, likesom uken da Kristus stadfestet pakten og de fire hundre og nitti år, direkte knyttet til «de sju tider» i Tredje Mosebok kapittel tjuefem og tjuseks.

Vit derfor og forstå at fra den tid da ordet gikk ut om å gjenreise og bygge opp Jerusalem, inntil Messias, Fyrsten, skal det være sju uker og sekstito uker; gaten skal bli bygd opp igjen, og muren, endog i trengselens tider. Daniel 9:2.

Sekstini uker, med begynnelse i 457 f.Kr., fører deg fram til Kristi dåp og begynnelsen av den uken da han stadfestet pakten, som var Guds «trette»-pakt. Men det var en uke av uker (førtini år) som var atskilt fra de sekstini ukene ved uttrykket «sju uker og sekstito uker». Med begynnelse i 457 f.Kr. skulle det være førtini år, en klar henvisning til pakten i Tredje Mosebok kapittel tjuefem og til jubelfeiringen. Disse førtini årene var ikke bare et symbol på jubelårssyklusene, men også på pinse, som er den femtiende dagen som følger etter de førtini dagene i ukefesten.

De første førtini årene av de to tusen tre hundre årene, de fire hundre og nitti årene, og uken da pakten ble stadfestet, er alle direkte forbundet med de to tusen fem hundre og tjue årene, fremstilt som «sju tider», i Tredje Mosebok tjuseks. Hvert element i profetien om de to tusen tre hundre år er direkte knyttet til «sju tider», som adventismen la til side og forkastet i 1863. «Sju tider» er et symbol på jubelårspakten, og av denne grunn bør det også bemerkes at da de to tusen tre hundre årene endte den 22. oktober 1844, endte også de to tusen fem hundre og tjue årene på nettopp denne dag, for Moses skrev i Tredje Mosebok kapittel tjuefem:

Og du skal telle sju årssabbater for deg, sju ganger sju år; og tiden av de sju årssabbatene skal være for deg ni og førti år. Deretter skal du la jubelårets basun lyde på den tiende dag i den sjuende måned; på soningsdagen skal dere la basunen lyde gjennom hele deres land. 3
Mosebok 25:8, 9.

Hver profetisk periode innenfor de to tusen tre hundre årene er direkte knyttet til «de sju tider» i 3. Mosebok tjuseks, innbefattet den dagen da begge de profetiske periodene endte. De første førtini årene identifiserte arbeidet med å gjenoppbygge og gjenreise Jerusalem, noe som skulle fullføres idet Guds folk kom ut av Babylon. Templet ble fullført før det tredje dekretet, likesom det millerittiske templet var fullført før den tredje engelen ankom. Men etter 457 f.Kr. måtte «gaten» fortsatt «bygges opp igjen, og muren, i trengselstider». Som Alfa og Omega fremstiller Jesus alltid slutten på en ting ved begynnelsen på en ting, og etter 22. oktober 1844 skulle millerittene fullføre «gaten» og «muren», «i trengselstider».

Søster White identifiserer den bokstavelige beskyttelsesmuren rundt Jerusalem som et symbol på Guds lov, og umiddelbart etter 22. oktober 1844 ble de trofaste ledet inn i den himmelske helligdom og erkjente Guds lov (muren). For å kunne erkjenne Guds lov, innbefattet sabbaten, ble millerittene ledet tilbake til den gamle Israels pakt. Gjenopprettelsen av den bokstavelige «gate» er den gjenopprettelse som åndelig ble fullbyrdet da millerittene vendte tilbake til Jeremias' «gamle stier». De «trengselstider» som skulle være i den perioden da muren og gaten ble etablert, skulle fullbyrdes etter 1844, og borgerkrigen som da nærmet seg, og snart begynte i nettopp denne historien, representerte disse trengselstider.

Hadde de vært trofaste, ville de ha nådd fram til jubelårets symbolske femtiende år (da slavene settes fri), som også ble fremstilt ved pinsefestens femtiende dag (da frigjøringens budskap går ut til hele verden). Men etter 1844 motsatte de fleste seg sabbatslyset, og i 1863 forkastet de også Moses' budskap («de sju tider»), som var blitt overbrakt dem av Elias (William Miller). Med andre ord vendte de seg bort fra «veien» (de gamle stier) som de skulle gjenreise og vandre på.

Jesus illustrerer alltid enden ved begynnelsen, og når lignelsen om de ti jomfruene gjentas i de siste dager, skal arbeidet med å gjenreise Jerusalem igjen fullføres. «Gate og mur» skal bygges i «trengselens tider». Vi går nå inn i disse trengselens tider. 22. oktober 1844 er et forbilde på den nært forestående søndagsloven, så når «timen for det store jordskjelv» i Åpenbaringen elleve kommer, vil gate og mur bli bygget i trengselens tider. Vi vil nå identifisere disse trengselens tider som «folkeslagenes vrede», frembrakt av islams eskalerende krigføring.

Mens hun forklarte det som tidligere var blitt skrevet om en «trengselstid», ga hun en forklaring som er nedtegnet i boken Early Writings.

«1. På side 33 står følgende: 'Jeg så at den hellige sabbat er, og vil være, skilleveggen mellom Guds sanne Israel og de vantro; og at sabbaten er det store spørsmål som skal forene hjertene hos Guds kjære, ventende hellige. Jeg så at Gud hadde barn som ikke ser og holder sabbaten. De har ikke forkastet lyset om den. Og ved begynnelsen av trengselstiden ble vi fylt med Den Hellige Ånd idet vi gikk ut og forkynte sabbaten mer fullstendig.'»

«Dette synet ble gitt i 1847, da det bare var svært få av adventbrødrene som holdt sabbaten, og av disse var det bare noen få som antok at dens overholdelse var av tilstrekkelig betydning til å trekke en skillelinje mellom Guds folk og de vantro. Nå begynner oppfyllelsen av dette synet å vise seg. 'Begynnelsen på denne trengselens tid,' som her er nevnt, viser ikke til den tid da plagene skal begynne å bli utøst, men til en kort periode like før de blir utøst, mens Kristus er i helligdommen. På den tid, mens frelsens verk går mot sin avslutning, vil trengsel komme over jorden, og nasjonene vil være vrede, men holdes i tømme slik at de ikke hindrer den tredje engels verk. På den tid vil 'sildigregnet,' eller forfriskningen fra Herrens åsyn, komme for å gi kraft til den tredje engels høye røst og berede de hellige til å bestå i den perioden da de sju siste plagene skal bli utøst.» Early Writings, 85.

Det finnes en «kort tidsperiode» som går forut for nådetidens avslutning, da «folkene vil bli vrede, men holdes i tømme». Samtidig kommer «sildigregnet». «Folkenes vrede» er et symbol som blir identifisert i Åpenbaringen kapittel elleve.

Og folkeslagene ble vrede, og din vrede er kommet, og tiden for de døde, da de skal dømmes, og da du skal gi lønn til dine tjenere profetene og til de hellige og til dem som frykter ditt navn, små og store, og da du skal ødelegge dem som ødelegger jorden. Åpenbaringen 11:18.

Søster White kommenterer dette verset.

«Jeg så at folkeslagenes vrede, Guds vrede og tiden da de døde skal dømmes, var adskilte og forskjellige, det ene etter det andre; jeg så også at Mikael ennå ikke hadde reist seg, og at trengselstiden, en slik som aldri har vært, ennå ikke hadde begynt. Folkeslagene blir nå vrede, men når vår Yppersteprest har fullført sitt verk i helligdommen, vil Han reise seg, iføre seg hevners klær, og da vil de sju siste plagene bli utøst. »

«Jeg så at de fire englene ville holde de fire vinder tilbake inntil Jesu gjerning var fullført i helligdommen, og deretter vil de sju siste plagene komme.» Early Writings, 36.

«Nasjonenes vrede» finner sted like før nådetiden avsluttes, for den etterfølges av «Guds vrede». «Guds vrede» inntreffer når nådetiden avsluttes, og «tiden til å dømme de døde» viser til en dom som finner sted i løpet av tusenårsriket, og viser ikke til dommen over de døde som begynte i 1844.

Og jeg så en engel stige ned fra himmelen, som hadde nøkkelen til avgrunnen og en stor lenke i sin hånd. Og han grep dragen, den gamle slange, som er djevelen og Satan, og bandt ham for tusen år, og kastet ham i avgrunnen og stengte ham inne og satte et segl over ham, for at han ikke lenger skulle forføre folkeslagene, før de tusen år var fullendte; og deretter skal han løses for en kort tid. Og jeg så troner, og de satte seg på dem, og dom ble gitt dem; og jeg så sjelene til dem som var blitt halshogd for Jesu vitnesbyrds skyld og for Guds ords skyld, og som ikke hadde tilbudt dyret, heller ikke dets bilde, og ikke hadde tatt imot dets merke på sine panner eller på sine hender; og de ble levende og regjerte med Kristus i tusen år. Åpenbaringen 20:1–4.

Dommen som blir «gitt til» de hellige, viser at de skal felle dom over de ugudelige i løpet av tusenårsriket, ikke at de selv blir dømt.

«I løpet av de tusen år mellom den første og den andre oppstandelse finner dommen over de ugudelige sted. Apostelen Paulus peker på denne dommen som en begivenhet som følger etter det annet komme. ‘Døm ikke noe før tiden, før Herren kommer, han som både skal føre mørkets skjulte ting frem i lyset og gjøre hjertenenes råd åpenbare.’ 1 Korinterbrev 4:5. Daniel erklærer at da Den gamle av dager kom, ‘ble dom gitt til Den Høyestes hellige.’ Daniel 7:22. På denne tid regjerer de rettferdige som konger og prester for Gud. Johannes sier i Åpenbaringen: ‘Og jeg så troner, og de satte seg på dem, og dom ble gitt dem.’ ‘De skal være prester for Gud og Kristus og regjere med Ham i tusen år.’ Åpenbaringen 20:4, 6. Det er på denne tid at, slik Paulus forutsa, ‘de hellige skal dømme verden.’ 1 Korinterbrev 6:2. I forening med Kristus dømmer de de ugudelige, idet de sammenholder deres gjerninger med lovboken, Bibelen, og avgjør hver sak etter de gjerninger som er gjort i legemet. Deretter blir den del som de ugudelige må lide, tilmålt i samsvar med deres gjerninger; og den blir opptegnet mot deres navn i dødens bok.»

«Satan og onde engler blir også dømt av Kristus og Hans folk. Paulus sier: ‘Vet dere ikke at vi skal dømme engler?’ Vers 3. Og Judas erklærer at ‘de engler som ikke holdt fast ved sin første stand, men forlot sin egen bolig, dem har Han holdt i varetekt i evige lenker under mørke til dommen på den store dag.’ Judas 6.»

«Ved slutten av de tusen år skal den andre oppstandelsen finne sted. Da skal de ugudelige oppstå fra de døde og tre fram for Gud til fullbyrdelsen av «den dom som er skrevet». Slik sier åpenbareren, etter å ha beskrevet de rettferdiges oppstandelse: «Men de andre døde ble ikke levende igjen før de tusen år var til ende.» Åpenbaringen 20:5. Og Jesaja erklærer om de ugudelige: «De skal samles sammen, likesom fanger samles i fangehullet, og de skal lukkes inne i fengselet, og etter mange dager skal de bli hjemsøkt.» Jesaja 24:22.» The Great Controversy, 660, 661.

Det er derfor klart at «nasjonenes vrede» viser til de «vanskelige tider» som kommer over verden før nådetiden avsluttes, og at når «nasjonene vredes», blir de samtidig «holdt tilbake».

«Jeg så at folkenes vrede, Guds vrede og tiden for å dømme de døde var atskilte og tydelig adskilte, den ene etter den andre.» Early Writings, 36.

På den tid da «folkeslagene raser», begynner senregnet å falle.

«På den tiden, mens frelsesverket går mot sin avslutning, vil trengsel komme over jorden, og folkeslagene vil være vrede, men holdes tilbake for ikke å hindre den tredje engels verk. På den tiden skal ‘sildigregnet’, eller vederkvegelsen fra Herrens åsyn, komme for å gi kraft til den tredje engels høye rop og berede de hellige til å stå i den tiden da de sju siste plagene skal bli utøst.» Early Writings, 85.

Det finnes et tidspunkt da «folkeslagene raser», men de blir samtidig «holdt tilbake». Det er da Kristus oppretter sitt herlighetsrike, for Han oppretter sitt rike i tiden med senregnet.

«Senregnet kommer over dem som er rene — alle vil da motta det slik som tidligere.»

«Når de fire englene slipper taket, vil Kristus opprette sitt rike. Ingen mottar sildigregnet uten de som gjør alt de kan.» Spalding and Magan, 3.

De to foregående avsnittene fra Early Writings fastslår at når nasjonene blir vrede, og samtidig «holdes tilbake», holder de fire englene de fire vindene tilbake. Nasjonenes vrede fremstilles derfor som «de fire vinder». Hun bemerket også at på den tid da de fire englene holder de vrede nasjonene tilbake, ville senregnet komme. Den tidsperioden som begynner når senregnet kommer, hvilket også er når nasjonene blir vrede, men holdes tilbake, fortsetter inntil Mikael reiser seg og menneskenes nådetid avsluttes. Denne tidsperioden er den perioden da frelsens verk går mot sin avslutning, og representerer derfor Kristi siste gjerning i Det Aller Helligste, som er identifisert som den tidsperioden da Han enten utsletter menneskenes synder eller deres navn fra dommens bøker. Denne tidsperioden, når englene holder de fire vindene tilbake, er beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen.

Islams tredje ve er den makt som «vredger folkene», og det tredje ve kom den 11. september 2001, men islam ble umiddelbart «holdt tilbake». «Østavinden» er et symbol på islam, og Jesaja identifiserer «østavinden» som den «hårde vind», som Gud «holder tilbake» (tøylar). Islams krigføring fremstilles gjentatte ganger som en kvinne i fødselsveer, for den er en tiltagende krigføring som begynte den 11. september 2001, da den veldige engel i Åpenbaringen atten steg ned, markert ved at de store bygningene i New York City ble styrtet ned.

«Hvordan er det oppstått dette ordet at jeg har erklært at New York skal skylles bort av en flodbølge? Dette har jeg aldri sagt. Jeg har sagt, idet jeg så de store bygningene som reiste seg der, etasje etter etasje: «Hvilke fryktelige scener vil ikke finne sted når Herren reiser seg for å ryste jorden med voldsom kraft! Da vil ordene i Åpenbaringen 18,1–3 bli oppfylt.» Hele det attende kapittel i Åpenbaringen er en advarsel om det som kommer over jorden. Men jeg har ikke fått noe særlig lys med hensyn til hva som skal komme over New York, annet enn at jeg vet at de store bygningene der en dag vil bli revet ned ved Guds makts vending og omveltning. Av det lys som er gitt meg, vet jeg at ødeleggelse er i verden. Ett ord fra Herren, ett berøring av hans veldige makt, og disse veldige byggverkene vil falle. Scener vil finne sted, så fryktingytende at vi ikke kan forestille oss dem.» Review and Herald, 5. juli 1906.

På diagrammene fra 1843 og 1850 er islam fremstilt som «stridshester». I Åpenbaringen kapittel ni, hvor islam i det første og annet ve er framstilt, blir islams karakter identifisert ved navnet på islams konge.

Og de hadde en konge over seg, avgrunnens engel; hans navn er på hebraisk Abaddon, men på gresk har han navnet Apollyon. Åpenbaringen 9:11.

Verset, som er kapittel NI, og vers ELLEVE, identifiserer profetisk at enten det fremstilles i Det gamle testamente (hebraisk) eller i Det nye testamente (gresk), er Islams karakter Abaddon eller Apollyon. Begge navn betyr «ødeleggelse og død».

«Engler holder de fire vinder tilbake, fremstilt som en rasende hest som søker å bryte løs og fare fram over hele jordens overflate, mens den bringer ødeleggelse og død i sitt spor.» Manuscript Releases, bind 20, 217.

De fire vindene er den vrede hest i Bibelens profeti, som søker å bryte løs. Et av den vrede hestens profetiske kjennetegn er at den holdes tilbake, men den søker å bryte løs og bringe «ødeleggelse og død» over hele jorden.

Vi vil fortsette å behandle disse emnene i den neste artikkelen.

«Å, om Guds folk hadde en sans for den forestående ødeleggelsen av tusener av byer, som nå nesten er overgitt til avgudsdyrkelse! Men mange av dem som burde forkynne sannheten, anklager og fordømmer sine brødre. Når Guds omvendende kraft kommer over sinnene, vil det skje en avgjort forandring. Mennesker vil ikke ha noen tilbøyelighet til å kritisere og rive ned. De vil ikke innta en stilling som hindrer lyset i å skinne ut til verden. Deres kritikk, deres anklager, vil opphøre. Fiendens makter samler seg til strid. Alvorlige konflikter ligger foran oss. Slutt dere sammen, mine brødre og søstre, slutt dere sammen. Bind dere til Kristus. 'Si ikke: En sammensvergelse,... frykt ikke det som de frykter, og reddes ikke. Herren, hærskaenes Gud, ham skal dere holde hellig; ham skal være deres frykt, og ham skal være deres redsel. Og han skal være en helligdom; men en snublestein og en anstøtsklippe for begge Israels hus, en felle og en snare for Jerusalems innbyggere. Og mange blant dem skal snuble og falle og knuses og fanges i snaren og bli tatt.'»

«Verden er en skueplass. Skuespillerne, dens innbyggere, forbereder seg på å spille sin rolle i det siste store drama. Gud mistes av syne. Blant menneskehetens store masser finnes det ingen enhet, unntatt når mennesker slår seg sammen for å gjennomføre sine selviske hensikter. Gud ser på. Hans hensikter med hensyn til sine opprørske undersåtter vil bli oppfylt. Verden er ikke blitt overgitt i menneskers hender, selv om Gud for en tid tillater forvirringens og uordenens krefter å råde. En makt nedenfra er virksom for å frembringe de siste store scener i dramaet, — Satan som kommer som Kristus, og virker med all urettferdighetens forførelse blant dem som binder seg sammen i hemmelige selskaper. De som gir etter for sammenslutningens lidenskap, virkeliggjør fiendens planer. Årsaken vil bli fulgt av virkningen.»

«Overtredelsen har nesten nådd sin grense. Forvirring fyller verden, og en stor redsel skal snart komme over menneskene. Enden er meget nær. Vi som kjenner sannheten, bør berede oss på det som snart skal bryte inn over verden som en overveldende overraskelse.» Review and Herald, 10. september 1903.